
Tábor Eszter

I. HOLD NAP ELŐTT

Holdtölte – éjfél közeledik
Sötétlő kedvem kerekedik
Egyenlő féllé elváltozok
Míg minden tételt megcáfolok

Mindennek e földön párja van
Minden kezdet hasztalan
Főnixtojásból pogácsa kél
Hamvába húl a hajnal a dél

És új nap virrad odaát
Érvényük vesztik a kabalák
Amire többet gondolok:
Egyre növekvő hold-dolog

Fényesednek a tételek
Tisztul az udvar – ébredek
Kiegyenlítő béke jött
Elköszönnek az ösztönök

És a túlságig látható
Félhomályban az átható
Közös égítést körbesüt
Ugyanaz látszik mindenütt

II. HOLNAPUTÁN

Kinek tisztul az udvara?
Ázik a bálvány szamara
Egy másik földre költözik
Szürke ködbe ütközik

Semmiből támad: helycserés
Szélmalom-ellenfelkelés
Mindig rababb lesz és szabad
Majd elsöpri a napharag

KÜLÖN ÓRA

nézem az órát
nincs mutatója
túl sokáig várt az örök

talán a sűrű kékség
is szertefoszlik
maguktól telnek be a számkörök

kihívó tükrünk:
villog a számlap
se napszimbólum se dátum se év

rejtett nap süt rá
önbélyegünk fénye – új
távlatot nyer az ős-messzeség

valamit veszünk
menjünk utána
nem töltjük be az űrt sohasem

nézem az órát
ezt az időt
mostantól kezdve nem ismerem –

Határ Győző

BETEGTÜKÖR

Domokos Mátyásnak

szemem fehérje szürke az orrom hosszúkás
a haldoklásból kigyógyulni – nem szokás
de minek is mondom rajtam kívül kit érdekel
ez életút: ha jött – jövőnek menni kell
mert jöttmentek vagyunk mi mind jövők menők
emberpalántahajtó halandótermelők
még könyvet írni csak-csak s írást ha van
kiszedni: azt tudom – de hogy magam

el is temessem-s elparentáljam is
 ily ördögös garabonciás s nagy hamis
 praktikákhoz én (már megengedjeteK)
 nem értek s különben is túlonTúl beteg
 vagyok A baj: éleTSzükület KörnyékeZő
 engem mind szűkebbre fojtó tűzmeZő
 a tűztér alatt a rostély a Járat amerre majd
 lehullok s újra ismerős szilárd talajt
 érzek de nem tapintok nem-lábam alatt
 ha összekaparnak a seprők és kanalak
 csodás a fektetés a gyolcs és csodás
 ez egy-hűltőhelyemben hagyott hálálkodás
 hogy elkísértek a tűntön-tűnés hatványain
 túl és kiszitáljátok földi maradványaim
 mi vagyunk a Föld sója! mannája! étele!
 (– ez minden haldoklandók vizsgatétele:)
 szemem fehérje szürke az orrom hosszúkás
 a haldoklásból kigyógyulni – nem szokás

VIRÁGOK VETÉLKEDÉSE

pohánka versengett-s kiállt a Pompás Nőszírommal:
 virágnak színdúsabb ki vón'
 mélcásább fenségesebb
 így orcátlankodék a Gyönyörűvel ez iromba
 gaz: ország-világ látta
 gyalázatát mi rajt' esett

a Hölgy – bíró elé citálta ez bűdös pohánkát
 hogy jámbor anakoréta
 legyen ügyükben ítész
 s virágék erdőn-mezőn arbiternek deklarálták
 Oszlopán Gubbasztó Simeont
 – és mond' a Sztilitész:

testvérem a Szentháromság Titkában s ez Ígével
 élők ti mind! bizony
 hogy úgy vagyon:
 Égrőli Háromszögletű Istenszem szemszögéből
 minden virág szakasztott
 egyforma gizgaz dudva gyom

EGYENES ADÁS

úgy megszerettem ezt a sívárságot
 a sívárság e beltenyészetét
 hol mérföldekre egyebet se látok
 mint négerajkú unt szájtátiságot:
 líg-lődörög velem a semmi nép

(dús rasztafári fürtök bőrzekék)

kirakatfüzér viseltes kopárság
 álomvilág és gypjas kültelek
 tüllfüggöny mögül kéjéhes pofát vág:
 lötyög a lotyó az ékszer az álság
 s a csepp lány kit strihelni küldenek

(nagyamának beillő némberek)

fényár melegség: ingatlanügynök
 óvszeres ószeres – árleszállítás:
 „A VÉGÍTÉLET KÖZEL KRISZTUST HIDD MEG!”
 táblás a baptista megnyert az ügynek:
 ránkjár a jóslat ránkjár nem vitás

(gazdagodott a konfraternitás)

a turfosok megtrécselik-traccsolják
 lóversenyfuttatás fő nyertesét
 Mázlisra rákacsintanak a kurvák:
 meg sem áll s csak annál stricibb mogorvább
 – kuss! – fröccsennek mellőle szertesét

(A VÉG KÖZEL úgymond a szentbeszéd)

oly emberséges kilátástalanság
 s beletörődésnek mi hősies!
 idementi hajótörése roncsát
 betöltve a baromi lét parancsát
 z sugázó bugázó zsebes csöves

(csatlakozz hozzájuk te is – siess)

irhamenekítők nyomás! mennünk kell
 itt járja még a frájer-ragadás
 innen a sztrüll itt idegenedünk el
 szagunk-színünk-szívünkkel: mindenünkkel
 CSAK NE A KRISZTUST... LEGYEN BARABÁS!

(s már egyenesben – rajtunk az adás)

EL CSAK EL

Jánosnak és Évának

a fájdalom haláldimenzióin
a hústest válaszút elé kerül:
kivárja még a morfiúm hatását
s szeresse-túrje görcse hasgatását
mitől kornyadni ríni kényszerül?

vagy fergeteg haláldimenzióin
a fájdalomnak: vágja el gyökét
s önáldozattal gyomroštul-belestül
rombolja szét s váljék meg a testtől;
ne lenni már ne lenni semmiképp?!

mert küszöbére érő minden élő
holott haláldimenziója vár
a fájdalomnak: nem gondolni másra
csak az előlő jó halálugrásra –
jövel te jó te meghívott halál!

a sújtó sajgatástól bomlatag már
az agy de annyit még akarni kell
mert gyilkosom kinek hálám lerónám
a fájdalom haláldimenzióján
csak egy: te vagy! akarjad! *el csak el*

„DICSŐ TERMÉSZET”

Kass Jánosnak

már én csak szobákban szobákban élek
és nem a természet zöld ölén
a kertemben is hogy elüldögéljek?
a behurcolkodáson kezdeném

nem hívogatnak a régi lombok
már csak könyvtár nyugalma kell
hol egén a felhőtlen irgalomnak
milliárd betűje énekel

nem csalogat az erdei ösvény
 se vadméh se vadízú vadvirág
 elharangozva delem – fősvény
 időmön bogársereg foga rág

az erdő szelleme s romantikája
 mással ring kereng bong lödörög
 párban fiatal táncos életpálya
 szíromszőnyege iramló-örök

de már a lombsátor emlékeimben
 csak végidőnap beárnyékoló
 mert minden nap ha levetem ingem:
 orosz rulett tán ötödik golyó

föld reng vonat siklik gépek potyognak:
 kataklizmikus szent egykedvűség!
 jaj már csak holnapot ne hozzon a holnap
 melynek kohó tüze vén szememben ég

jaj rengő tisztások lángtenger veszélyek!
 bűvös kört páncél könyveket körém!
 hogy már csak szobákban szobákban éljek
 és ne a természet zöld ölén

Tandori Dezső

MIRE NÉLKÜLÖZHETETLEN A VERS?

Most hagyjuk külön-azt, mi a vers; aki valamit elfogad e szó hallatán, olvassa tovább. Nos, hát – hogy ilyen rútol mondjam –, a vers: nos, hát a vers az a „nos, hát”. A vers, kezdem ott, visszautalva e fordulatra, nekem egyebek közt az is, hogy nem innen-oda haladok, aztán eminnen-amoda jutok, hanem – ha félbódultan is, ha rokkant emlékezettel, bárhogy – próbálok azért-csak visszagondolni, már-mit is mondtam, és arról akkor hát lenne újra valami szó, arra akkor történné megint valami utalás. Ez volt itt a „nos, hát” dolog formai eleme. A formai elemek, köztük a tenyérnyiek, lábhelynyiek, soká volnának sorolhatók. Például, hogy valakire „rájön” az idézőjelezés, rájön a kötőjelezés, rám ez jött itt-épp. Ezek nem lényegesek. A versben aztán a lényegtelen is annyi legalább, hogy nem nem-lényeges. Attól még nem lényeges. De nem is lényegtelen. Van a versben ez a közti-állapot, mint legnagyobb bizonyosság. Itt